

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 18/2019
25.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Драган Величковић, адвокат из ..., против тужених ББ из села ... и ВВ из села ..., чији је заједнички пуномоћник Панта Накић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 675/17 од 30.11.2017. године, у седници одржаној 25.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизије тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 675/17 од 30.11.2017. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужених изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 675/17 од 30.11.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 570/16 од 07.12.2016. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му, на име накнаде штете на описаним засадима исплате 73.500,00 динара, са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 81.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 675/17 од 30.11.2017. године, у првом ставу изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што су тужени обавезани да тужиоцу на име накнаде штете на описаним засадима исплате 73.500,00 динара, са законском затезном каматом од 05.12.2016. године као дана вештачења до исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на признати износ штете од 18.09.2011. године до 05.12.2016 године, као неоснован. У другом ставу изреке, преиначена је првостепена пресуда у другом ставу изреке тако што су обавезани тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 93.960,00 динара, са законском затезном каматом на износ трошкова од 75.000,00 динара, од дана извршности одлуке до исплате. У трећем ставу изреке, обавезани су тужени да тужиоцу накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 20.960,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност изјављене ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, ревизија тужених указује само на погрешну примену материјалног права, а не и на разлоге из члана 404. Закона о парничном поступку. Правно питање на које се у ревизији указује није од општег интереса или у интересу равноправности грађана, већ је везано за утврђену чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Нема ни потребе за уједначавањем судске праксе, нити су о томе у ревизији понуђени одговарајући докази. Из изнетих разлога одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају споровима у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме је поступак покренут 27.10.2011. године, а да вредност спора износи 73.500,00 динара, односно да тај износ не прелази динарску противвредност 3.000 евра, значи да се ради о спору мале вредности, па је ревизија тужених недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, али налази да нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку. Наиме, наведена одредба може се применити само када се примењује општи режим допуштености овог ванредног правног лека, према вредности спора, односно у случају када се ради о ревизији изјављеној против правноснажне пресуде у којој је побијани део правноснажне пресуде или означена вредност предмета спора испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог закона (ЗПП), одређено да ревизија није дозвољена, као што је то случај када се ревизијом побија одлука о трошковима поступка или камати као споредним потраживањима, одлука у споровима мале вредности и парницама због сметања државине или ако је посебним законом прописано да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена. Како је у конкретном случају преиначена првостепена одлука у спору мале вредности у којој је посебном одредбом Закона о парничном поступку одређено да ревизија није дозвољена, то нема места примени опште одредбе из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о дозвољености ревизије у случају преиначења.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић